

ת"פ 28808/10/15 - מדינת ישראל נגד ראובן שבאייב

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 28808-10-15 מדינת ישראל נ' שבאייב

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מאשימה מדינת ישראל
נגד ראובן שבאייב
נאשם החלטה

לפניי בקשת הנאשם (להלן גם: "**המבקש**") לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

רקע וטענות הצדדים:

1. נגד המבקש הוגש ביום **15.10.2015** כתב אישום המייחס לו עבירה של **איום בכתב לרצח**.

בהתאם למפורט בכתב האישום, שלח המבקש, במהלך החודשים אוקטובר ונובמבר 2014, הודעות אישיות באמצעות הפייסבוק, לחבר הכנסת מטעם סיעת מרץ (נכון לאותה תקופה), ח"כ עיסאווי פריג', שבהן התבטא, בין היתר, בביטויים: "**עזוב לא בא לי לדבר אתך, אלוקים שופט**", "**וחבל אם אני אתפוס אותך איזה יום**", "**אתה בכוח רוצה כדור בין העיניים**" ו - "**תרד מעמיר בניון, זאת אזהרה !!!**".

לאחר שהמבקש עזב את הארץ, המשיבה הגישה בקשה להתליית ההליכים המשפטיים בעניינו, והחלטה ניתנה כמבוקש (החלטת כב' השופטת לילי יונג-גפר מיום 20.1.16).

2. ביום **23.7.20**, לאחר שובו של המבקש לארץ, ביקשה המשיבה מבית-המשפט לחדש את ההליכים כנגדו. בד בבד הודיעה המשיבה על תיקון כתב האישום, באופן שהעבירה המיוחסת למבקש בכתב האישום שונתה לעבירת **איומים** (יתר כתב האישום לא תוקן).

3. בישיבת ההקראה הראשונה שקוימה בתיק, בפניי, ביום 23.9.20, ביקש ב"כ המבקש להורות על **ביטול כתב האישום, בטענה של הגנה מן הצדק**. נטען, כי ביחס למבקש ננקטה **אכיפה בירנית**, שכן במקרים אחרים בהם הוגשו כתב אישום בגין עבירת איומים, ללא עבירות נלוות, כנגד נאשמים נעדרי עבר פלילי - התביעה נהגה לערוך עמם "**הסדר מותנה**", ובחלק מהמקרים תיקי החקירה נסגרו בעילה של "חוסר עניין לציבור". נטען, כי בעניינו של המבקש, מסרבת התביעה להגיע להסדר מותנה, חרף הזמן הרב שחלף מביצוע העבירה, גילו הצעיר של המבקש בשעת ביצוע העבירה, נתוני החיוביים, והעובדה שהעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום המקורי בוטלה זה מכבר בספר החוקים. סירוב זה

מהווה **אכיפה בררנית** ביחס למבקש, והפלייתו ביחס לחשודים אחרים שעמם נערך הסדר מותנה או שענינם הסתיים בסגירת התיק, שכן המבקש עומד בכל התנאים הנדרשים להגעה להסדר מותנה.

4. ב"כ המבקש הפנה, בטיעונו, לפסק-הדין של בית-המשפט המחוזי בנצרת בעניין **קמארי**, ולהחלטת בית-המשפט העליון אשר דחתה את בקשת רשות הערעור על פסק-הדין של בית המשפט המחוזי (ע"פ 22160-04-17 **קמארי נ' מדינת ישראל** (19.6.18), רע"פ 6478/18 **מדינת ישראל נ' קמארי** (23.1.19)), במסגרתם התקבלה טענת המערער ובוטל כתב האישום, מחמת אכיפה בררנית, לגבי אותו מערער שהועמד לדין בעבירת איומים יחידה, ולא עמד לחובתו עבר פלילי. ב"כ המבקש ציין כי בהחלטת בית-המשפט העליון נקבע, בין היתר, כי היה על רשויות התביעה להתוות מדיניות אכיפה והעמדה לדין ברורה בעבירת האיומים, כאשר לטענת ב"כ המבקש עד היום לא ניתנו הנחיות אלה.

5. ב"כ המבקש צירף לטיעונו את **הנחיית היועץ המשפטי לממשלה בעניין הסדר מותנה**, וכן טבלה שהועמדה לעיון הציבור על-ידי היחידה להסדרים מותנים, המפרטת תיקים בהם רשויות התביעה הגיעו להסדרים מותנים (שאינם בעבירת איומים בלבד בהכרח).

6. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה. נטען, כי המבקש לא עמד בנטל להראות כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה לעקרונות צדק והגינות משפטית, ולא הצביע על פגם חמור בשיקול דעת התביעה. נטען, כי על-פי פסיקה עקבית של בתי המשפט, התערבות בית המשפט בשיקול דעת התביעה בנוגע לחקירה ולהעמדה לדין, תהא מצומצמת ומוגבלת למקרים נדירים, בהם נגועה ההחלטה בחוסר סבירות קיצוני.

ב"כ המשיבה ציינה כי בכתב האישום מיוחסת למבקש עבירת איומים, אותה ביצע בשלוש הזדמנויות שונות, על-פי הנטען, תוך שימוש ברשת החברתית "פייסבוק", כלפי עיסאווי פריג', אשר כיהן באותה העת כחבר כנסת מטעם סיעת "מרץ". בנסיבות העניין, לא נפל כל פגם באשר להעמדתו לדין של המבקש בעבירה, או בהחלטה שלא לערוך עמו להסדר מותנה.

ב"כ המשיבה ביקשה להבחין בין עניינו של המבקש ובין עניין **קמארי** אליו הפנה ב"כ המבקש. לטענתה, החלטת בית-המשפט המחוזי, במסגרתה בוטל כתב האישום מחמת אכיפה בררנית, התקבלה לאחר שב"כ המערער הציג בפני בית-המשפט נתונים סטטיסטיים מפורטים באשר למדיניות האכיפה בעבירת האיומים, ובפסק-הדין נקבע במפורש כי ההכרעה מתייחסת לאותו מקרה ספציפי, **ואין בה כדי למנוע מרשויות התביעה מלהעמיד לדין חשודים בעבירת איומים בלבד**. במקרה דנן, בעניינו של המבקש, לא הוצגה כל תשתית ראייתית לעניין מדיניות ההעמדה לדין בעבירת איומים בלבד. כמו כן, בניגוד לעניין **קמארי** בו יוחסה למערער עבירת איומים יחידה שנעברה במסגרת סכסוך כספי-עסקי, אשר בוצעה בשיחת טלפון, הרי שלמבקש מיוחסות התבטאויות מאיימות קשות שהופצו ברשת החברתית לפגיעה בחבר כנסת מכהן על רקע מילוי תפקידו, **וחומרת נסיבות ביצוע העבירה** לכאורה, מצדיקה הגשת כתב אישום נגדו.

ב"כ המשיבה הפנתה לשורה של החלטות של בתי משפט השלום והמחוזיים, בהן נדחו בקשות דומות של נאשמים, לביטול כתב האישום מחמת אכיפה בררנית.

עוד נטען כי **הנחיית היועץ המשפטי לממשלה** שניתנה בעקבות תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי, בעניין הסדר מותנה, מציינת במפורש כי **הסדר מותנה בעבירת איומים יערוך רק ביחס לעבירות**
עמוד 2

אשר בוצעו לאחר 1.3.2016 (להלן: "**המועד הקובע**"), ואילו העבירה המיוחסת למבקש בוצעה לכאורה טרם המועד הקובע, בשנת 2014, ולפיכך, בנוסף לכל שיקול אחר, לא ניתן לטפל בעבירה זו בדרך של הסדר מותנה.

עוד ציינה ב"כ המשיבה בטיעוניה, כי אף אם ניתן היה לערוך עם המבקש הסדר מותנה בהתאם להנחיה לעיל, לא די בעמידתו בתנאי סף כזה או אחר, אלא שקיים **מכלול של שיקולים רלוונטיים** אותם שוקלת התביעה בבואה לערוך הסדר מותנה עם חשוד, ואין מדובר בזכות קנויה עבורו. במקרה דנן, חומרת נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות, אינה מצדיקה עריכת הסדר מותנה, אף אם הייתה העבירה מבוצעת לאחר המועד הקובע.

לבסוף טענה ב"כ המשיבה, כי אף שהמבקש היה מודע לקיום ההליך הפלילי נגדו, הוא עזב את הארץ תוך התחמקות מהליכי שפיטה, וההליכים נגדו חודשו רק לאחרונה בחלוף שנים, כך שאין הנימוק של חלוף הזמן מביצוע העבירה עומד לטובתו. המבקש אף פנה בעבר באמצעות עורכי דינו, בעודו שוהה בחו"ל, בבקשה להגיע עמו להסדר מותנה, אך נענה כי אפשרות זו אינה קיימת ביחס לעבירות שבוצעו לפני המועד הקובע כאמור.

7. בהשלמת טיעון בעל-פה, בפני בדיון מיום 2.12.20, הוסיף ב"כ המבקש וטען, באשר למועד הקובע, כי תיקון 66 לחוק העניק **לפרקליטות** את הסמכות לערוך הסדרים מותנים בעבירות עוון כבר מיום **2.5.2013**, סמכות שהוענקה בחוק עוד בטרם המועד הקובע, וכי בפועל נערכו הסדרים מותנים על-ידי הפרקליטות גם טרם המועד הקובע, ואף בעבירות איומים כעולה מפס"ד **קמארי**. המועד הקובע מתייחס לסמכות **התביעה המשטרית** לערוך הסדרים מותנים בעבירות איומים, אך מדובר בתיק שהיה מצוי בטיפול הפרקליטות לאחר שהוגש בתחילה בעבירת פשע, ולהייתה סמכות לערוך הסדר מותנה גם **בעבירות עוון** שבוצעו בטרם המועד הקובע כאמור. אמנם, רק לאחר חידוש ההליכים, תוקנה העבירה המיוחסת לנאשם לעבירת עוון, אך נטען כי היה על הפרקליטות לבחון האפשרות לערוך הסדר מותנה עם המבקש, לכל הפחות במועד תיקון כתב האישום לעבירת עוון, והדברים הועלו על-ידו בפני ב"כ המשיבה בזמן אמת. עצם הגשת כתב האישום המתוקן, מבלי לשקול האפשרות לערוך הסדר מותנה, מהווה, לטענת הסנגור, חוסר סבירות קיצוני.

8. ב"כ המשיב הוסיף וטען כי נסיבות המעשה, ונסיבות העושה, מצדיקות עריכת הסדר מותנה. נטען, כי המבקש הודה בחקירה, מסר כי טעה והתנצל, ונסיבותיו האישיות של משמשות שיקול משמעותי לזכות עריכת הסדר עמו - וביניהן גילו ועברו והעובדה שהיה חייל בן 19 בשעת המעשה המיוחס לו. המבקש לא חמק מהליכי שפיטה, אלא שעזב את הארץ לרוסיה בחודש אוגוסט 2015 ללא קשר להליך זה שכן שם מרכז חייו. עוד נטען כי כתב האישום מגלה איום יחיד בלבד ויתר סעיפי האישום אינם מגלים כלל עבירה, שכן בהתאם לחומר הראיות, המבקש לא פרסם דברי איום אלא שלח אותם בהודעה פרטית ומי שפרסם אותם למעשה היה נפגע העבירה.

9. עוד טען ב"כ המבקש כי שיקול הדעת בענין עריכת הסדרים מותנים אינו יכול להיות מופעל באופן שרירותי אלא שעליו להיות מופעל בהתאם לנוהל מסודר, שטרם פורסם, ודי בכך על-מנת לתמוך בבקשה, ולהורות על ביטול כתב האישום.

10. בתגובה משלימה בכתב שהגישה ב"כ המשיבה, הודגש כי בכתב האישום המקורי שהוגש יוחסה למבקש

עבירת פשע, ולגביה לא הייתה לפרקליטות כלל סמכות לערוך הסדר מותנה, עובר להגשתו. אמנם, החל משנת 2013 ניתנה לפרקליטות הסמכות הכללית לערוך הסדרים מותנים **בעבירות עוון**, ללא מגבלה על סעיפי העבירות, בהתאם להנחיית היועמ"ש בנוסחה אז, אולם ב-1.3.16 עודכנה הנחיית היועמ"ש, באשר לסוגי עבירות ונסיבותיהן, לרבות ביחס לעבירות איומים, ועדכון זה מחייב את רשויות התביעה. בהתאם לסעיף ג' 4 להנחיה, רשויות התביעה רשאיות להחיל את החוק רק על עבירות ונסיבות שבוצעו לאחר מועד זה, ובכפוף להנחיה. במועד זה עדיין יוחסה למבקש עבירת פשע, והתיק היה בסטטוס של התליית הליכים. כתב האישום תוקן לאחר חזרת המבקש ארצה, ולאחר חידוש ההליכים נגדו, ואף שהתיקון המיר את העבירה המיוחסת למבקש לעבירת עוון - לא הייתה הפרקליטות מחויבת בשלב זה לבחון את האפשרות לעריכת הסדר מותנה עמו. כן עבירת האיומים אינה בגדר "עבירת עוון שבטיפול הפרקליטות" לצורך יישום הנחיית היועמ"ש, המאפשרות עריכת הסדרים מותנים בעבירות אלה גם טרם המועד הקובע. התביעה המשטרית, לעומת זאת, מחויבת, על-פי ההנחיה, לטפל רק בעבירות שפורטו בה, וביניהן עבירת האיומים, אשר בוצעו אך ורק לאחר המועד הקובע.

11. עוד נטען בתגובת המשיבה, כי גם אם נערכו הסדרים מותנים בעבירות איומים טרם המועד הקובע, במקרים בודדים, אין בכך כדי לסייע למבקש. המקרים אליהם הפנה הסנגור שונים בנסיבותיהן, ובאחד מהם המו"מ להסדר מותנה החל עוד בטרם עודכנה הנחיית היועמ"ש. נקיטת מדיניות שונה ביחס למבקש, במועד בו תוקן כתב האישום ושונה לעבירת עוון, ועריכת הסדר מותנה עמו בניגוד לאמור בהנחיה, תהווה הפליה ביחס לנאשמים אחרים שביצעו עבירות איומים בטרם המועד הקובע. בנוסף, הודגש והובהר כי גם אם הייתה העבירה דנן מבוצעת לאחר המועד הקובע, בפני רשות התביעה מכלול שיקולים (המנויים, בין היתר, בסעיף 11 להנחיה), מהם עולה כי לא היה מקום לערוך עמו הסדר מותנה. בין היתר, צוין כי אמנם המבקש היה חייל במועד ביצוע העבירות המיוחסות לו, אך הוא הפסיק שירותו בתוך זמן קצר, מעמדו של המבקש אינו ברור ובתקופת עיכוב ההליכים הוא שהה תקופות ממושכות הן בישראל והן מחוצה לה, והמבקש לא טען לפגיעה מיוחדת בו או במשפחתו בעקבות ניהול ההליך הפלילי נגדו. מכתב יידוע נשלח למבקש מספר ימים לפני עזיבתו את הארץ, והגיע ליעדו לאחר עזיבתו. באשר לעבירות עצמן, צוין כי אכן מדובר בהודעות מאיימות אותן שיגר המבקש, לכאורה, ישירות לחבר כנסת מכהן, שכללו אמירות מפורשות לפגיעה בחייו, וכשמעת לעת התבטאויותיו מחמירות, והעדר פרסום אינו מאיין את יסודות העבירות. ממילא מקומן של טענות אלה להתברר במסגרת ההליך העיקרי. לבסוף צוין כי אמנם המבקש הודה בחקירה, אולם התנהלותו לאחר מכן, ובין היתר עזיבתו את הארץ והתחמקותו מהליכי שפיטה, אינן מלמדות על שיתוף פעולה מלא עם רשויות האכיפה. לפיכך, גם אם הייתה אפשרות מעשית וחוקית לערוך הסדר מותנה בנסיבות, הרי שמכלול השיקולים בעניינו של המבקש מטה את הכף נגד עריכת הסדר.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי בפני את טענותיו של המבקש ואת טענותיה של המשיבה בכתב ובטיעון בעל פה, ובשים לב למהות הבקשה ולנסיבות העניין, מצאתי כי דין הבקשה להידחות, אבהיר להלן את נימוקי החלטתי:

12. תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, משנת 2016, הוסיף לחוק את סימן א'1 שכתרתו "סגירת תיק בהסדר". בהתאם לסעיפי החוק שנוספו (סעיפים 67א - 67ב), אם ראה

התובע כי קיימות **ראיות מספיקות** לאישום בעבירה, הוא **רשאי שלא להעמיד חשוד לדין**, ולהציע לו הסדר, אם ראה כי **נסיבות העניין בכללותן** מתאימות לאי-העמדה לדין, נוכח עריכת ההסדר ומילוי תנאיו. החוק קובע כי הסדר יערך בעבירות **חטא ועוון**, ואף בעבירות פשע מסוימות (אשר כרגע אין חלק מן התוספת לחוק).

בנוסף, קובע החוק **שני תנאים מצטברים**, להפעלת שיקול דעת התביעה בעריכת הסדר מותנה כאמור: **האחד** - העונש המתאים לחשוד, לדעת התובע, אינו כולל מאסר בפועל; **והשני** - כי לחשוד אין רישום פלילי בחמש השנים לפני ביצוע העבירה נושא ההסדר, לרבות הסדר בעבר, ואין חקירות או משפט פלילי התלויים ועומדים בעניינו, שאינם חלק מההסדר.

13. משמעות עריכת הסדר מותנה הנה כי התביעה תתחייב להימנע מהגשת כתב אישום נגד החשוד ותתחייב לסגור את תיק החקירה נגדו, ואילו החשוד יודה בעובדות המהוות את העבירה, ויקיים את התנאים שיפורטו בהסדר. תנאים אלה עשויים לכלול תשלום לאוצר המדינה, פיצוי לנפגע העבירה, התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירה, עמידה בתכנית טיפול לרבות ביצוע שירות לציבור, נקיטת אמצעים לתיקון הנזק ועוד. עוד נקבעת תקופה לקיום ההסדר ולמילוי תנאיו.

14. בעקבות תיקון החוק, הוצאה **הנחיית היועץ המשפטי לממשלה** מס' 4.3042 - נוהל והנחיות להפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1982 - "הסדר מותנה". בהתאם להנחיה, החוק נועד לאפשר, במקרים המתאימים, **דרך חלופית** להעמדת החשוד לדין פלילי בבית משפט. ההסדר הנו כלי אכיפה **מידתי**, המאפשר **הלימה** טובה יותר, בנסיבות מסוימות, בין חומרת העבירה וכלל נסיבותיה, לבין התגובה החברתית הננקטת, והוא עשוי לאפשר הזדמנות נוספת במקרים המתאימים, תוך הטלת סנקציה מתאימה על החשודים, ללא הגשת כתב אישום וניהול הליך בבית המשפט. צוינו מטרות נוספות של ההסדר, בין היתר לשם הפחתת העומס ממערכת בתי המשפט, ולשיפור מהירות התגובה העונשית (סעיפים 3 ו-4 להנחיה).

בהנחיה נקבע עוד כי ניתן לערוך הסדר מותנה, הן בתיקים אשר אלמלא הסמכות לעריכת ההסדר, היו נסגרים בעילה של "חוסר עניין לציבור", והן בתיקים אשר היו מוגשים בהם לבסוף כתבי אישום לבתי המשפט (סעיף 6 להנחיה).

באשר לשיקול דעתה של התביעה בעריכת הסדר מותנה - צוינו בין מכלול השיקולים הצריכים לעניין - נסיבותיו האישיות של החשוד, נסיבות ביצוע העבירה, תוצאות העבירה, התנהלות החשוד לאחר ביצוע העבירה וקיומן של נסיבות מקלות אחרות (סעיף 11 להנחיה).

15. במספר פסקי-דין חזרו בתי-המשפט והדגישו כי הסמכות לערוך הסדר מותנה עם חשודים מסורה **לשיקול דעת רשויות התביעה**, אשר פעולותיה נהנות מחזקת התקינות המנהלית, וכי על הנאשמים הנטל להפריך חזקה זו. סירוב התביעה לערוך עם חשוד הסדר מותנה, אף אם החשוד עומד בתנאים המנויים בחוק לעריכת הסדר, **אינו יוצר כשלעצמו** עילה להתערבות בית-המשפט בשיקול דעת התביעה, עד ביטול כתב האישום, **אלא במקרים חריגים בלבד**. כל עוד החלטת התביעה מצויה במתחם הסבירות ואינה לוקה בפגם קיצוני, אין בית משפט מחליף את שיקול דעת התביעה בשיקול דעתו (ראו: ע"פ (חי') 62104-07-17 **תמר נ' מדינת ישראל** (9.11.17); ע"פ (חי') 59342-08-16 **בן סימון נ' מדינת ישראל** (6.10.16); עפ"ג (חי') 47817-04-18 **רייבי נ' מדינת ישראל**).

(19.7.18); ת"פ (י-ם) 5065-08-13 **מדינת ישראל נ' בוזגלו גל** (15.7.18); ת"פ (רמ') 11804-06-15 **פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' גלי טובל** (7.4.16)).

16. בית-המשפט העליון להוראת המעבר שנקבעה בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה לגבי אי העמדה לדין, וקבע כי אינה חורגת ממתחם הסבירות במידה המצדיקה התערבות. ראה בעניין זה כדוגמא את ההחלטה ברע"פ 4562/11 **מוחתסב נ' מדינת ישראל** (7.3.13) לגבי עבירה ראשונה של הסעת תושב זר שלא כדין. בפסק-הדין הודגש כי בית המשפט לא ימיר שיקול דעתו בשיקול דעת הרשות, וכאשר הרשות בחרה באחת מתוך מספר חלופות אפשריות, בית המשפט לא יתערב בכך, כל עוד החלופה שנבחרה היא סבירה, ואפילו אינה החלופה המיטבית. צוין במיוחד עניין הביקורת השיפוטית המצומצמת על מדיניות ההעמדה לדין של התביעה, לגבי החלטות המצויות בליבת שיקול דעתה המקצועי. צוין, כי הפסיקה הכירה בקיומו של מתחם סבירות רחב בהחלטות בדבר העמדה לדין, וכנגזר מכך נקבע שמדיניות ההתערבות בהחלטות מעין אלה, הנה מצומצמת.

17. מנגד, הוכרה בפסיקה דוקטרינת הביקורת המנהלית, לפיה רשויות התביעה כפופות, ככל רשות מנהלית אחרת, לביקורת שיפוטית - אשר, בהקשר ההליך הפלילי, תופעל על-ידי בית-המשפט הדין בהליך הפלילי, ולא בבג"ץ. זאת, על-מנת למנוע התדיינות מקבילה בשני הליכים נפרדים, ולנוכח היתרונות הטמונים בבירור עובדתי קודם לבחינת סבירות החלטות הרשות, והאמצעים העומדים לרשות בית-המשפט הדין בהליך לריפוי הפגם (כביטול כתב האישום) (בג"ץ 9131/05 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל משרד התעשייה המסחר והתעסוקה** (6.2.06); ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.13)).

18. דוקטרינת הביקורת המנהלית בהליך הפלילי **צומצמה לאחרונה על ידי בית המשפט העליון באופן ניכר**, בפסק-הדין בעניין **רפי רותם**. בעניין רותם, הורה בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בדעת רוב, על ביטול מרבית העבירות בהן הורשע אותו נאשם בבית-משפט השלום. ביהמ"ש המחוזי פעל בערכאת הערעור מכוח עיקרון השוירות המשפט הפלילי, וקבע כי בעניינו של הנאשם נמצא העדר סבירות ומידתיות בהעמדה לדין, מקום שניתן היה להסתפק בנקיטת אמצעי אכיפה מנהלי מידתי יותר ופוגע פחות (ע"פ (ת"א) 23813-01-17 **רותם נ' מדינת ישראל** (7.9.18)).

בית-המשפט העליון הפך את החלטת בית-המשפט המחוזי וקבע כי לא היה מקום לבטל את האישומים נגד רותם מכוח עיקרון השוירות. נקבע כי האמצעי החלופי אליו התייחס בית-המשפט המחוזי- הוצאת צו כנגד הטרדה מאיימת - אינו מהווה חלופה לענישה בהליך הפלילי, שכן מדובר באמצעי צופה פני עתיד, ולא באמצעי צופה פני עבר. בפסק-דין ארוך ומפורט ציין כב' השופט סולברג כי ברבות הזמן, נוספו לערכאה הדיונית אמצעים רבים כדי להתמודד עם פגמים שנפלו בהפעלת שיקול הדעת המנהלית, חלקם נקבעו בחוק וחלקם פותחו בפסיקה, המאפשרים לבחון אם נפלו פגמים מנהליים בחקירת הנאשם ובהעמדתו לדין - כאשר הבולטים בהם הנם דוקטרינת ההגנה מן הצדק וכלל הפסילה הפסיקתית. הסעדים אשר יכול וינתנו מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק מגוונים - ובהם ביטול כתב האישום, תיקונו, או התחשבות במידת העונש. בית-המשפט העליון הדגיש כי ביטול כתב האישום מעיקרו תתאפשר רק במסגרת העילות המצויות בסעיף 149 לחסד"פ, ואל לבית-המשפט לקיים ביקורת מנהלית על שיקול הדעת של התביעה בעילות אחרות **כעילת הסבירות המהותית** - אלא שבפניו עומדות האפשרויות לזכות את הנאשם או להורות על ביטול ההרשעה בדין, מקום שמתקיימות נסיבות המצדיקות זאת. **עמדה זו, מצמצמת את תחולת דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים, ומעבירה את**

הדגש, שוב, להעדר התערבות בשיקול הדעת של רשויות התביעה (רע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רותם (5.5.20)).

יצוין כי המשיב הגיש בקשה לקיום דיון נוסף בעניינו, התלויה ועומדת בפני בית-המשפט העליון (דנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל).

19. בעניין **רותם** התייחס בית-המשפט העליון, בין היתר, לסגירת תיק בהסדר מותנה כאל אמצעי חלופי ושיוירי להליך הפלילי העומד בפני התביעה ומסור לשיקול דעתה. צוין:

"הנה לנו, הסדר ממצע ומידתי, אשר נועד לחול במצבי הביניים שמחד גיסא אינם מתאימים להליך הפלילי, ומאידך גיסא אין ראוי לפטרם בלא כלום. ביסודו עומדת התפיסה, כי לא כל מעשה שנופל תחת ההגדרות המטריאליות המופיעות בחוק העונשין, מצדיק העמדה לדין פלילי, על ההשלכות הנלוות אליו. אשר על כן, בעבירות מסוימות, מתאפשר לתובע לסגור את התיק, היה ותושג הסכמה בינו לבין החשוד." (שם, בסעיף 69 לפסק-דינו של כב' השופט נ. סולברג).

בית-המשפט העליון הדגיש - בהקשר זה - כי **ההליך הפלילי אינו יכול להכיל בתוכו ביקורת שיפוטית על שיקול דעתו של תובע בהחליטו על העמדת חשוד לדין (שם, בפסקה 72).**

20. בעניין **קמארי** שהוזכר בטיעוני ב"כ הצדדים הועמד המשיב לדין בגין איום טלפוני במסגרת סכסוך עסקי, ויוחסה לו עבירת איומים יחידה. המשיב טען לאכיפה בדרגות בעצם אישומו, והפנה לטענה כי מרבית התיקים נגד חשודים בעבירות איומים נסגרים בעילה של "חוסר עניין לציבור". נטען להעדר מדיניות ברורה באשר להעמדה לדין בעבירה זו. בית-משפט השלום דחה את הבקשה לביטול כתב האישום, משלא הוכח כי ננקטה כלפיו אכיפה בדרגות.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של המשיב וביטל את כתב האישום. נקבע, כי המשיב עמד בנטל והביא **תשתית ראיתית** ובה נתונים סטטיסטיים המלמדים על מדיניות האכיפה בעבירת איומים יחידה, לפיה מרבית התיקים נסגרים בעילה של חוסר עניין לציבור, בפרט באשר לנאשמים נעדרי עבר פלילי, וכי רק ב-7 אחוזים מהמקרים הוגשו כתבי אישום. בית-המשפט המחוזי קבע כי בעניינו של המשיב הוכח כי ננקטה אכיפה בדרגות, מפלה ושרירותית, ולכאורה היה מקום לסגירת תיק החקירה בעניינו - בהעדר נסיבות מחמירות בביצוע העבירה, בהתחשב בעברו הפלילי הנקי, בנסיבותיו האישיות, בעמדת המתלונן אשר קיבל את התנצלות המשיב, ובהעדר הנחיות ספציפיות להעמדה לדין בעבירת האיומים (ע"פ 22160-04-17 **קמארי נ' מדינת ישראל** (19.6.18)).

בפסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בעניין **קמארי** הודגש כי **אין בהכרעה בעניינו כדי למנוע מרשויות התביעה להעמיד לדין חשודים בביצוע עבירת איומים בלבד, ככל שמתקיימות נסיבות המצדיקות זאת.**

21. בעניין **קמארי** הגישה המדינה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, אשר נדחתה. בית המשפט העליון קבע כי הבקשה אינה מעלה שאלה משפטית עקרונית, וכי קביעת המחוזי באשר לשרירותיות בהעמדה לדין נסמכת על מכלול הראיות שהובאו בפניו, ובכלל זה נתונים סטטיסטיים באשר להיקף התיקים בהם מוגשים כתבי אישום בעבירת איומים בלבד. נקבע, כי המדינה לא הרימה את הנטל שהועבר אליה, לא התמודדה עם המסקנה הנלמדת מן הנתונים שהובאו בפני בית המשפט המחוזי, ולא

ביקשה לאבחן את עניינו של המשיב מעניינם של נאשמים אחרים, שההליכים בעניינם נסגרו מחוסר עניין לציבור (רע"פ 6478/18 **מדינת ישראל נ' קמארי** (23.1.19)).

22. עניין **קמארי** שלעיל נדון מאז לא פעם בבתי משפט לגבי מקרים בהם הואשמו נאשמים בעבירת איומים בלבד. במספר מקרים נקבע כי אין באמור בעניין **קמארי** כדי להוות מניעה להעמדה לדין, בנסיבות המתאימות, בעבירת איומים בלבד. ראו למשל את פסק-הדין אליו הפנתה ב"כ המשיבה, ת"פ (ת"א) 33360-07-17 **מדינת ישראל נ' רועי מאיר** (16.7.19) - שם הנאשם הורשע בעבירת איומים לאחר שכתב דברי איום בתגובה לפוסט בפייסבוק כלפי ח"כ אחמד טיבי. באותו עניין צוין, כנסיבה מחמירה שהצדיקה הגשת כתב האישום נגד הנאשם, עצם הפניית איומים כלפי נבחר ציבור, העלולה לפגוע בפעילותו של נבחר הציבור, ובכך בדמוקרטיה, המבטאת אינטרס ציבורי מיוחד באכיפת החוק. עוד צוין כי הנתונים שהוצגו בפני בית המשפט בעניין **קמארי** לא הוצגו בפני בית משפט בעניין **מאיר**, ואין להסתמך עליהם על מנת לקבוע שנעשתה אכיפה בררנית כלפיו. עוד צוין בפסק-הדין כי בית המשפט המחוזי סייג את הקביעות בעניין **קמארי** לנסיבות אותו עניין בלבד, וקבע כי אין בפסק הדין כדי למנוע מהתביעה להעמיד לדין בעבירת איומים בלבד במקרים אחרים. כן צוין כי בעניין **קמארי** דובר בעבירת איומים יחידה שבוצעה ללא נסיבות מחמירות. לבסוף צוין כי ראוי שהמדינה תקבע הנחיות העמדה לדין בעבירת איומים, אולם הפגם בהעדר הנחיות אלה אין בו די כדי להוליך למסקנה כי המבקש נפל קרבן לאכיפה בררנית, ההופכת את ניהול ההליך לכזה הסותר עקרונות של צדק והגינות משפטית.

23. ב"כ המשיבה הפנתה עוד לפסק-הדין בת"פ (נצ') 7571-12-18 **מדינת ישראל נ' עלי עדוי** (8.7.19) - גם שם נמצא כי לא נפל פגם בהתנהלות המאשימה בהעמדתו לדין של מי שאיים על מועמד לראשות מועצה מקומית ובני משפחתו, על רקע הבחירות למועצה, תוך אבחנה מעניין **קמארי**, ונקבע כי כשמדובר בסכסוך על רקע פוליטי סמוך לבחירות, יש ליישם מדיניות בלתי מתפשרת כלפי מאיימים המסכנים את ההליך הדמוקרטי, כאינטרס ציבורי ראשון במעלה, המהווה טעם ענייני להגשת כתב האישום, גם בהעדר עבירות נלוות.

עוד הפנתה המשיבה לת"פ (רמ') 33514-01-12 **מדינת ישראל נ' אורי חי** (21.7.20) ולת"פ (רמ') 9403-06-18 **מדינת ישראל נ' עלי עלואן** (4.8.19), גם שם אבחן בית-המשפט את עניינו של הנאשם מעניין **קמארי** בקבעו כי פסק-דין **קמארי** לא קבע כלל חדש, לפיו בכל מקרה שבו מיוחסת לנאשם עבירת איומים יחידה, והנאשם נעדר עבר פלילי, ייגזר התיק בעילה של חוסר עניין לציבור.

24. מנגד, אפנה לפסק-דין בו **נעתר** בית-משפט השלום לבקשה לביטול כתב האישום, מטעמי אכיפה בררנית, וקבלת הטענה כי היה על המאשימה לנקוט הסדר מותנה. באותו מקרה נקבע כי העמדתה לדין של נאשמת, עוזרת בית שהאשמה בגניבת כספים ממעסיקה (אך הועמדה לדין בעבירת גניבה, החמורה פחות מהעבירה של גניבה ממעביד), נגועה בהפליה. הנאשמת, צעירה, נעדרת עבר פלילי, הסובלת ממצב כלכלי קשה עד חרפת רעב לה ולבנותיה, ביצעה את העבירה לשם רכישת מוצרי מזון, באופן חד פעמי, והשיבה את הכספים לידי מעסיקתה. כן צוין כי הנאשמת שיתפה פעולה בחקירה, הביעה חרטה, נטלה אחריות, התנצלה בפני המתלוננת, והמתלוננת עצמה ביקשה שלא למצות עמה את הדין (ת"פ (קריות) 11518-03-16 **פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' צלאח** (27.6.19)).

25. הסנגור הפנה עוד לת"פ (ת"א) 17998-06-14 **מדינת ישראל נ' בתיה עינת** (9.10.18). בעניין זה, הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה עבירת גניבה, ולפיו גנבה בשמים ומוצרים אחרים מבית

מרקחת, ויצאה מהמקום מבלי לשלם עבורם. הנאשמת טענה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, שכן היה על התביעה לערוך עמה "הסדר מותנה". הנאשמת התייחסה להנחיית יועמ"ש באשר לאפשרות לערוך הסדר מותנה בעבירות **גניבה** שבוצעו מיום 1.1.17 ואילך, וטענה כי קביעת מועד קובע, כקו פרשת מים לעריכת הסדרים מותנים בעבירת הגניבה, הנה שרירותית ומפלה. צוין כי לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי המקרה מתאים לעריכת הסדר מותנה וכי **המניעה היחידה** לכך נעוצה במועד ביצוע העבירה, אשר קדם למועד הקובע ביחס לעבירה זו, שכן הנאשמת **עמדה בכל תנאי הסף**. בהקשר לעבירת הגניבה צוין כי התחולה שנקבעה בהנחיית היועמ"ש הייתה **תחולה רטרואקטיבית חלקית**. בהחלטה נקבע כי מוסד ההסדר המותנה נקבע בחקיקה ראשית, ואילו **המועד הקובע נקבע בהנחיה מנהלית**, כי בחירת המועד הקובע נעשתה ללא התחשבות בשיקולים רלוונטיים כפגיעה בשוויון, וכי מנגד קיים אינטרס מוגן לפרט שלא יוגש נגדו כתב אישום אם קיימת חלופה ראויה לטיפול בו, בהתאם לעיקרון השוויון במשפט הפלילי. נקבע, כי תיקון 66 מחייב את הרשות לשקול בכובד ראש את האפשרות להימנע מהעמדת חשוד לדין פלילי, כאשר ההחלטה השרירותית באשר למועד הקובע יוצרת שתי קבוצות של חשודים דומים אשר ביצעו עבירות לאחר כניסת תיקון 66 לחוק לתוקף, באופן היוצר חוסר שוויון ביניהן. לפיכך, נקבע, נגרמה פגיעה חוקתית בזכויות הנאשמת. בית המשפט הורה לתביעה להודיע אם יוצע לנאשמת הסדר מותנה, שאם לא כן, יורה על ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

26. המדינה ערערה על החלטת בית-המשפט בעניין **בתיה עינת**. בדיון בערעור, לאחר שהובהר כי בכוונת המשיבה להביא את העניין להכרעת בג"ץ, נקבע בהסכמת הצדדים כי החלטת בית-משפט השלום בעניינה תבוטל, כתב האישום יותר על כנו, המשיבה הודתה בביצוע העבירה, בית-המשפט המחוזי נמנע מהרשעתה, והוטלה עליה התחייבות כספית למשך שנה (עפ"ג 2361-12-18 **מדינת ישראל נ' עינת** (25.9.19)), כך שלא התקיים דיון לגופן של טענותיה ועדיין אין הלכה מחייבת בעניין זה.

בהחלטת בית-משפט השלום בעניין **עינת** התייחס בית-המשפט, בין היתר, לקביעות בעניין **מוחתסב** שצוין לעיל, אשר עסק כאמור בסבירותה של הוראת המעבר שנכללה בהנחיה מקלה של היועץ המשפטי לממשלה בעניין העמדה לדין של מבצעי עבירה ראשונה של הסעת תושב זר שלא כדין. בהתייחס לשרירותיות בקביעת המועד לתחולת ההנחיה, צוין בפסק-הדין כי גם אם קיימת שרירותיות-מה בקביעת המועד שממנו ואילך תחול ההנחיה, אין מנוס מלבחור בנקודה כלשהי על ציר הזמן לתחולת ההסדר. בית-המשפט העליון מצא כי לא נפל פגם של חוסר סבירות קיצוני בבחירת המועד הקובע.

בהתייחס לשרירותיות בקביעת המועד לתחולת ההנחיה, צוין בפסק-הדין כי גם אם קיימת שרירותיות-מה בקביעת המועד שממנו ואילך תחול ההנחיה, אין מנוס מלבחור בנקודה כלשהי על ציר הזמן.

מן הכלל אל הפרט

27. בנסיבות העניין שלפניי, נוכחתי כי אין הצדקה לביטול כתב האישום בעניינו של המבקש. כנגד המבקש הוגש, בתחילה, כתב אישום בעבירה של איום בכתב לרצח. בשלב בו נחשד בביצוע העבירה, יוחסה לו עבירת פשע, שממילא אינה נכללת בין העבירות בגין ניתן לערוך הסדר מותנה, ולפיכך האפשרות של הסדר מותנה לא הייתה כלל על הפרק.

28. ההליכים נגד הנאשם הוטלו למשך שנים, לאחר שנמצא כי הוא עזב את הארץ. בהמשך חודשו ההליכים

לאחר שובו של הנאשם. בין לבין, בוטלה מחוק העונשין העבירה המקורית "איום בכתב לרצח", ולכן תוקן כתב האישום, עם חידוש ההליכים מהתלייה, לעבירת איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין שהיא עבירת עוון. חרף ההתגלגלות האמורה, נותר מועד ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם בעינו, ומועד זה חל טרם המועד הקובע שלפיו מסדירה הנחיית היועמ"ש את מסלול ההסדר מותנה.

29. כאמור, הנחית היועץ המשפטי לממשלה בעניין הסדר מותנה, קובעת, בנספח ב', כי הסדר מותנה בעבירת איומים יערך על ידי התביעה המשטרית רק במקרים בהם העבירה בוצעה לאחר 1.3.2016 (המועד הקובע), ואילו העבירה המיוחסת למבקש בוצעה לכאורה בשנת 2014, זמן ניכר טרם המועד הקובע. אם כן, גם אילו הייתה מלכתחילה מיוחסת למבקש עבירת איומים, שהנה עבירת עוון, ממילא מדובר בעבירה שאין אפשרות לערוך בעניינה הסדר מותנה, בהתאם למועד הקובע שנכלל בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, אותן ראוי ליישם באופן שוויוני ואחיד ביחס לכלל הנאשמים. לא ראיתי ממש בטענת הנאשם כי הנחייה שקובעת סד זמנית פרוצדוראלי יש בה פגיעה מן הצדק. כאמור, טענה דומה הושמעה בעניין בתיה עינת שהוזכר לעיל (ראה פסקאות 25 ו-26 שלעיל), ובסופו של דבר ביטל בית המשפט המחוזי את החלטת בימ"ש השלום בעניין זה. לעומת עניינה של הנאשמת בתיה עינת, שהיא שעיבת רכוש אשר לגביה לא הייתה מחלוקת כי היא מתאימה להסדר מותנה, הנאשם מואשם בעבירה אשר לטענת המאשימה אינה מתאימה להסדר מותנה גם היום, ואולם גם אם "ננקה את כל רעשי הרקע", נותרת הוראת היועמ"ש לגבי המועד הקובע בתוקפה, ויש בה למנוע החלת הסדר מותנה על העבירה.

28. ב"כ המבקש טען כי בניגוד לתביעה המשטרית, לפרקליטות הייתה הסמכות לפי חוק לערוך הסדרים מותנים בעבירות עוון עוד בטרם המועד הקובע, ולפיכך יכולה הייתה לערוך הסדר מותנה עם המבקש, גם בהינתן מועד ביצוע העבירה המוקדם למועד הקובע. טענה זו אינה מסייעת למבקש, שכן עבירת האיומים אינה בין עבירות העוון שהטיפול בהם מסור לפרקליטות, ולפיכך הפרקליטות לא נהגה לערוך הסדרים מותנים בעבירת איומים טרם המועד הקובע. שנית, כאמור במועד הגשת כתב האישום, כתב האישום ייחס למבקש עבירת פשע, ולא עבירת עוון, כך שהפרקליטות הייתה נעדרת סמכות, באותו זמן, לערוך הסדר מותנה עם המבקש בזמן אמת. אין בידי לקבל את הטענה מרחיקת הלכת על כך שבחלופ שנים, לאחר שכתב האישום תוקן בנסיבות נדירות שעניין תיקון חקיקה, קמה לפרקליטות חובה, שהנה מעין חובה בדיעבד, לקיים הסדר מותנה לנאשם, בגין עבירה שבוצעה כשנתיים לפני המועד הקובע.

29. באשר לעצם הגשת כתב האישום - מדיניות ההעמדה לדין כיום אינה מונעת הגשת כתבי אישום בעבירת איומים יחידה גם כנגד נאשמים אשר עומדים בתנאי החוק לעריכת הסדר מותנה. ההחלטה אם להגיש כתב אישום, אם לנתב להסדר מותנה, או לסגור בעילת היעדר עניין לציבור נתונה גם היום למאשימה, בהתחשב בנסיבות ובהליך ענייני ותקין. מטעם המבקש לא הונחה כל תשתית ראייתית להראות כי ההחלטה להאשימו הייתה מקפחת ומפלה, וזאת למעט טבלה, שאינה עוסקת בתיקים מן הסוג הזה בהכרח, אלא מפרטת הסדרים מותנים שנערכו בעבירות שונות עם נאשמים בעלי מאפיינים שונים. לא די בהפניית בית-המשפט לפסק-הדין בעניין **קמארי** על מנת לבסס הטענה של אכיפה בררנית, בפרט כאשר מנגד ישנה שורה של פסקי-דין בהם נדחו טענות דומות של נאשמים כפי שהובא לעיל, ובהעדר הלכה מחייבת התומכת בעמדת המבקש.

30. טענה נוספת המצויה בפי המבקש היא כי במועד שלאחר חידוש ההליכים נגדו ותיקון כתב האישום, היה

מקום לשקול עריכת הסדר מותנה עמו, בהתחשב בנסיבות העושה והמעשה. לא שוכנעתי כי נפל פגם בהתנהלות המשיבה, שעה שההליכים כנגד המבקש חודשו בשנת 2020, כשש שנים לאחר ביצוע העבירה. התרשמתי כי טענות המבקש נשקלו בלב פתוח ובנפש חפצה על-ידי גורמי הפרקליטות, שעה שקיימו פגישה עם בא כוחו שעה שהמבקש עדיין שוהה שהות ממושכת בחו"ל, וכי אין לקבוע כי הימנעותה מעריכת הסדר מותנה בשלב שלאחר הגשת כתב אישום, התליית ההליכים לתקופה ממושכת וחידושם, מהווה חוסר סבירות בהתנהלותה.

מסקנות אלה מתחזקות נוכח קביעת בית-המשפט העליון לעיל בעניין **רותם** אשר צמצמו את היקף הביקורת השיפוטית המופעלת ביחס להחלטות המנהליות של רשויות התביעה.

31. גם העדרן של הנחיות ברורות באשר למדיניות ההעמדה לדין בעבירת איומים יחידה, אינו יכול להוות בסיס יחיד לקבלת הטענה של אכיפה בדרגות ובטיפול כתב האישום. גם אם היו מתפרסמות הנחיות מפורטות בעניין העמדה לדין בעבירה, לא היה בהן כדי להצדיק סטייה מן המועד הקובע, אשר נקבע בהנחיה באופן שרירותי כמקובל, על-מנת להוות "קו תפר" אכיפתי, ניטרלי, שיחול באופן שווה על כלל הנאשמים ללא הפליה לכאן או לכאן.

32. באשר לנסיבות כתב האישום, גם אלה מבהירות את החלטת המאשימה שלא להמיר את כתב האישום בהסדר מותנה. למבקש מיוחס ביצועה לכאורה של עבירת איומים העומדת ברף חומרה גבוהה, יחסית, שכן מדובר באיומים אשר הופנו כלפי חבר כנסת מכהן, בכתב, על רקע מילוי תפקידו ובשל עמדותיו הפוליטיות. לכאורה, מדובר בפגיעה בערכים רחבים וחשובים נוספים על אלה המוגנים בדרך כלל בעבירת האיומים. מלבד שלוות נפשו של הפרט, נלווית, במקרה כזה, גם פגיעה באינטרס הציבורי לשמירת ההליך הדמוקרטי, ולהגנה על פעולותיהם של נבחרי ציבור. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים והאינטרס הציבורי הנם נימוק סביר מצד המאשימה שלא לנקוט הסדר מותנה.

33. מעבר לנדרש יצוין כי המבקש לא התייצב לדיון בעניינו, אף שזומן כדין, ויצא את הארץ לתקופה ממושכת אף שידע על קיומו של ההליך הפלילי נגדו, באופן שהוביל להתליית ההליכים נגדו ולחידושם אך לאחרונה. הגם שצוין כי המבקש הודה בחקירה, התנהלותו אינה משקפת באופן מיטבי שיתוף פעולה עם גורמי האכיפה ונטילת אחריות, המהווה שיקול בעריכת הסדר מותנה, בהתאם להנחית היועמ"ש.

34. המבקש השמיע אמנם נימוקים ברי משקל מדוע יש להקל עמו, בין היתר ציין את גילו הצעיר בעת אירועי כתב האישום, את הודאתו וקבלת האחריות מצדו, את חרטתו ואת נסיבותיו האישיות, ואת הזמן הרב שחלף. שיקולים אלה אינם נדחים, וניתן יהיה לתת להם משקל ראוי בהליך פלילי זה, המאפשר שקילת נסיבות אישיות, אלא שאין בכל אלה כדי לקבוע שכתב האישום נגד המבקש הוגש תוך פגיעה בהגנה מן הצדק, או תוך קיפוח ואפליה.

35. לסיכום, נסיבות עבירת האיומים המיוחסת לנאשם ומהותה שוללות הסדר מותנה, גם אילו לא הייתה קיימת מניעה מעשית להחיל הסדר מותנה. ההוראות שבהנחיית היועמ"ש לגבי המועד הקובע שוללות הסדר מותנה, גם אילו לא הייתה קיימת מניעה עניינית מהותית - מכאן ומכאן, מהותית ופרוצדוראלית, הפנתה המאשימה לנימוקים סבירים מדוע לא לערוך הסדר מותנה לנאשם תחת כתב האישום. לא ניתן לומר כי הגשת כתב אישום נגד הנאשם הנה בלתי סבירה מפלה או שרירותית באופן קיצוני, באופן המצדיק את התערבות בית-המשפט בשיקול דעתה של התביעה, ואת ביטולו של כתב האישום.

34. נוכח המפורט לעיל, אני דוחה את הבקשה לביטול כתב האישום.

נקבע למתן תשובה לאישום ליום 24.1.21, בשעה 9:30.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.